

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/554/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213626
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213626.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 9C/284/2012-34 zo dňa 17.03.2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č.k. 9C/284/2012-34 zo dňa 17.03.2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, súčasne zamietol návrh žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca podal na súd návrh, v ktorom žiadal, aby súd medzitýmnym rozsudkom vyslovil, že žalovaný zodpovedá za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota a následne rozsudkom zaviazal žalovaného na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Žalobca súčasne s návrhom na zrušenie nariadeného pojednávania podal návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. c/ O.s.p. z dôvodu, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR v tejto konkrétnej veci, keďže podľa názoru žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici porušili jeho právo tým, že nevylúčili sudcov okresného súdu z konania, čím boli porušené práva žalobcu na zákonného sudcu a právo na nestranný súd. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že nebol dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže o námietke zaujatosti v zmysle príslušných ustanovení O.s.p. rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici tak, že všetci sudcovia okresného súdu neboli z konania vylúčení a týmto rozhodnutím bol okresný súd viazaný. Žalobca si v žalobe uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 2.616,48 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 523,30 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý mal spočívať v tom, že v konkrétnom exekučnom konaní okresný súd nerozhodol v zákonnej 15-dňovej lehote o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že v predmetnej exekučnej veci zistil, že v konaní vedenom na okresnom súde pod č. 2Er/900/2011 podal oprávnený návrh na exekúciu dňa 07.04.2011 a súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 20.05.2011 na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. O žiadosti súdneho exekútora rozhodol exekučný súd uznesením zo dňa 22.09.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej konštatoval, že exekučný súd v danej exekučnej veci nerozhodol v lehote ustanovenej Exekučným poriadkom, t.j. v lehote 15 dní, avšak poukázal na to, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom

v čase začatia exekúcie lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Táto lehota sa nevzťahuje ani na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, t.j. notársku zápisnicu a rozhodcovský rozsudok. V danom prípade podľa okresného súdu existovali obidva dôvody, pri ktorých neplatí 15-dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca teda nepreukázal jednu zo zákonných podmienok pre vznik prípadného nároku na náhradu škody, prípadne nemajetkovej ujmy, a to nesprávny úradný postup okresného súdu. Súd sa preto nezaoberal skúmaním otázky, či na strane žalobcu týmto prípadným nesprávnym úradným postupom vznikla škoda alebo iná nemajetková ujma a či existuje príčinná súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, prípadne nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Pokiaľ žalobca poukazoval na nesprávny úradný postup okresného súdu, keď vykonal opätovne posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v rámci exekučného konania (preskúmať exekučný titul), v tejto súvislosti okresný súd poukázal na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v čase začatia exekúcie, kde je jednoznačne uvedené oprávnenie exekučného súdu skúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom a v prípade zistenia rozporu je kompetencia exekučného súdu zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd konštatoval, že exekučný súd nevykonával nelegálny postup a postupoval v zmysle zákonných ustanovení. Nie je v právomoci okresného súdu konštatovať, že v danej veci došlo k prietiahom v konaní, toto oprávnenie má len ústavný súd na základe sťažnosti oprávnenej osoby. Na druhej strane okresný súd uviedol, že v danej veci neplatila lehota 15 dní na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. Okresný súd poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 46/01, I.ÚS 66/02, II.ÚS 57/01, I.ÚS 63/00 a I.ÚS 42/01. Ďalej poukázal na to, že zo strany žalobcu dochádza k šikanóznemu výkonu práva, keď hromadnými žalobami znefunkčňuje súdy, následkom čoho tieto nemôžu vydávať rozhodnutia v primeraných lehotách. Šikanózný výkon práva nemôže požívať právnu ochranu. Okresný súd napokon konštatoval, že zo strany okresného súdu nedošlo v rámci exekučného konania k nesprávnemu úradnému postupu, ani k zbytočným prietiahom pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré by zakladali právo navrhovateľa na náhradu škody, prípadne nemajetkovú ujmu. Návrh žalobcu preto zamietol. Žalovaný, ktorý mala úspech v konaní, si trovy konania neuplatnil, a preto mu súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s uvedenými dôvodmi. Podľa odvolateľa preto nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Trval pritom na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Odvolateľ ďalej namietal, že okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenie okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponduje s časovými úsekmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť úkony na podporu svojich protitvrdení. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bezdôvodne určil sám, pričom dokazovanie súd vykonal listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Nie je ani zrejmé, či išlo o listiny založené v spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, avšak úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode vzniknutej z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov špecifikovaných v žalobe. V tejto časti je podľa odvolateľa rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku podľa odvolateľa nie je vôbec zrejmé, akou úvahou dospel súd k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla.

Rovnako sa tieto námietky týkajú aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil žalobcu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť ďalšie dôkazy. Žalobca napokon namietal, že rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil legálne odvolanie. Žalobca podal proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p., čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 26.05.2015, pričom napadnutý rozsudok okresného súdu bol odvolacím súdom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdený.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. (1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Odvolací súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal zaplataenia vyčíslenej náhrady škody vo výške 2.616,48 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 523,30 Eur, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v exekučnom konaní, ktorý nesprávny postup mal spočívať v zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej (15-dňovej) lehoty, pričom exekučný súd v rozpore s § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) vykonal opätovné posúdenie práva na zaplataenie dlhu. Žalobca priamo v žalobe vzniesol námietku zaujatosti sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevytlúčil (Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41NcC/501/2012-8 zo dňa 12.10.2012). Okresný súd doručil žalobný návrh žalovanému na vyjadrenie, podané vyjadrenie žalovaného k žalobe riadne doručil žalobcovi prostredníctvom pošty. Prvostupňový súd účastníkov konania na pojednávanie riadne predvolal, lehotá na prípravu pojednávania bola zachovaná. Súd na pojednávaní po vykonanom dokazovaní vyhlásil rozsudok. Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetný exekučný spis č. 2Er/900/2011 (exekučná vec EX 5576/2011 vedená proti povinnému A. M.), z ktorého vyplýva, že súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 20.05.2011. Oprávnený podal návrh na exekúciu 07.04.2011, pričom exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. č. SR 15136/2010

zo dňa 28.02.2011. Exekučný súd uznesením sp. zn. 2Er/900/2011 zo dňa 22.09.2011 žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 09.11.2011. Následne bola exekúcia zastavená uznesením exekučného súdu zo dňa 30.03.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.04.2012.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihliadnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihliadnutím na ním tvrdené procesné chyby. Vzhľadom na charakter uplatnených odvolacích námietok žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanom prípade je zrejmé, že pravdepodobne z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne súdy odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu. Odvolanie žalobcu obsahuje zhrnutie rozličných dôvodov reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi SR v obdobných veciach. Odvolateľ poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytyčený a predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne a včas doručené. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení, o.i. na jednej strane odvolateľ tvrdí, že nemal možnosť sa vyjadriť k vyjadreniu žalovaného, na druhej strane tvrdí, že okresný súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, pretože žalovaný sa napriek výzve súdu a doručenému návrhu k veci nevyjadril), žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odvolaní v napadnutom rozhodnutí nevyslovil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie, vrátane napadnutého rozsudku. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) sa pri posudzovaní veci krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr, súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie dňa 10.03.2014. Pojednávanie bolo nariadené na deň 17.03.2014, t.j. lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu dňa 14.03.2014 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na pojednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Žalobca súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa jeho tvrdenia podal na Ústavný súd SR. Žalobcovi bolo spolu s predvolaním doručené aj vyjadrenie žalovaného. Okresný súd návrhu na prerušenie konania, ani návrhu na zrušenie pojednávania nevyhovel. Na nariadenom pojednávaní rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti účastníkov konania. Rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania pre nesplnenie podmienok podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Konštatoval, že o námietke zaujatosti rozhodol krajský súd právoplatným rozhodnutím, pričom zákonný sudca nebol vylúčený z pojednania a rozhodnutia prejednávanéj veci a konajúci súd je týmto rozhodnutím viazaný. Nie je dôvod prerušiť konanie ani z dôvodu, že žalobca podal ústavnú sťažnosť, o ktorej ani neosvedčil, že ju ústavnému súdu vôbec podal. Súd rozhodol aj vo veci samej napadnutým rozhodnutím.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka žalobcu, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, ako aj námietka, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, neobstojí. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania veci žalobca založil na argumentácii, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že

dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonával súdnictvo (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013, 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie NS SR z 23.06.2013 sp. zn. 7Cdo/141/2013, podľa ktorého: „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojim nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z.“ Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v ČR pri zhodnej právnej úprave (napr. uznesenie NS ČR sp. zn. 31Nd/209/2009 zverejnené pod č. 65/2010 Sbirky soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41NcC/501/2012-8 zo dňa 12.10.2012) bolo účastníkom riadne doručené. Iné, resp. nové dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie okresný súd doručil právnomu zástupcovi žalobcu riadne a včas s poskytnutím 5-dňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli preto splnené zákonné podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v procese dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia s návrhom (žalobou) a písomnými podaniami účastníkov konania pozostávalo len s oboznámením sa s listinami z exekučného spisu, ktorý ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v návrhu na začatie konania. Žalobca bol účastníkom uvedeného exekučného konania 2Er/900/2011 a obsah exekučného spisu mu je ako účastníkovi konania nepochybne známy. Iné dokazovania okresný súd nevykonal. Žalobcovi bolo dňa 10.03.2014 riadne doručené aj vyjadrenie žalovaného k návrhu. Žalobca mal dostatok času pred súdnym pojednávaním oboznámiť sa so skutkovými a právnymi tvrdeniami žalovaného. Žalobca sa možnosti konať pred súdom zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd dôvody uvedené žalobcom v žiadosti o odročenie pojednávania nepovažoval za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Žalobca vo svojej žalobe označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal zadovážiac si exekučný spis vedený v predmetnej exekučnej veci. Z predmetného exekučného spisu okresný súd zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému A. M. doručená 20.05.2011, pričom exekučný súd uznesením zo dňa 22.09.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 09.11.2011, žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Následne bola exekúcia zastavená uznesením exekučného súdu zo dňa 30.03.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.04.2012.

Odvolací súd sa stotožnil v plnom rozsahu aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia došlo až po zákonnej 15-dňovej lehote a zároveň v tvrdení, že exekučný súd nebol oprávnený preskúmať exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe však 15-dňová lehota plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí v prípade, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo

14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13.02.2013). Ak okresný súd z pripojeného exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 20.05.2011 (vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie) a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 22.09.2011, uvedený postup a uvedené časové obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, resp. prieťahy v konaní a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013). Túto skutočnosť je potrebné osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia - rozhodcovské rozsudky. Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa § 41 Exekučného poriadku má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedená a zmluvou viazaná (napr. uznesenie NS SR z 10.10.2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca postup súdu, ktorým skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov pre vedenie exekúcie vytýka exekučnému súdu bezdôvodne.

K okolnostiam daného prípadu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe, že žalobca podával návrhy na vykonanie exekúcie hromadne, a teda v rovnakom čase zaťažil exekučný súd veľkým počtom podaní. V dôsledku jeho subjektívneho konania tak došlo k rozhodovaniu exekučného súdu aj s určitým časovým odstupom. Jeho postup bol ovplyvnený i tým, že exekučný súd náležitým spôsobom skúmal exekučné tituly vrátane zmlúv uzavretých medzi účastníkmi, návrhy na vykonanie exekúcie i žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a pod. Ak exekučný súd adekvátnym spôsobom procesne reagoval na nezákonnosť vedenia exekúcie na základe návrhu na vykonanie exekúcie žalobcom v postavení oprávneného, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že na strane exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu (napr. uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012).

Žalobca napokon v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho nezaoberal uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Odvolací súd ani túto námietku nepovažoval za dôvodnú. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - nesprávny úradný postup exekučného súdu. Keďže už nesplnenie čo len jednej z viacerých podmienok zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, má za následok zamietnutie žaloby, v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo preto nutné, aby sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku osobitne zaoberal nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy, resp. splnením ďalších podmienok zodpovednosti za škodu. Táto skutočnosť preto nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, resp. žiadne trovy si neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.